

Psalm 42:8-9

1 beproeving 2 belofte

Gemeente,

Voor je gevoel is het afgerond. Psalm 42:1-6. David, die rondzwerft in Noord-oost Israël lijdt onder wat hij meemaakt. Verjaagd, alleen, bespot door vijanden. Hij verlangt naar God, dorst naar God, om in te gaan en voor Gods Aangezicht te verschijnen. En hij mag vertrouwen: dat zal gebeuren. God zal verlossen, ik zal Hem nog loven. Prachtig slot.

Maar: het is niet afgerond, de psalm gaat nog verder. In vers 7-11 buigt zijn ziel zich toch weer neer, onder alle golven die van God zijn leven teisteren en de hoon van zijn vijanden. En in vers 12 mag hij weer vertrouwen uitspreken. Haast woordelijk hetzelfde als een refrein: wat buigt ge nu neder, hoop op God, ik zal Hem nog loven.

En dan is de Psalm nog niet afgerond. Want eigenlijk moeten we Psalm 43 er direct achteraan lezen. Die Psalm heeft ook geen opschrift, want hij hoort direct achter Psalm 42. Weer de klacht en de smeking, weer het 'waarom' naar God toe. En vers 5 van Psalm 43 is weer woordelijk datzelfde refrein. Wat buigt ge u neder mijn ziel, hoop op God, ik zal Hem nog loven.

Zo kun je dat ook wel eens hebben als het Heilig Avondmaal geweest is. Na een week van strijd, verlangen, smeken en uitzien is daar dan het Heilig Avondmaal. Voor je gevoel een beetje het eindpunt. Maar dan zullen we ook wel gemerkt hebben of gaan merken: het is geen eindpunt het Heilig Avondmaal en het aangaan daaraan. Het is geen afronding. De geestelijke strijd en het geestelijk leven gaan verder, houden nog niet op. Het strijdperk is nog niet voorbij.

Dat mag trouwens ook tot bemoediging zijn, als we na vanmorgen teleurgesteld zijn. Omdat we niet aan konden gaan. Na een week van strijden, hopen, bidden, worstelen en toch niet, toch weer niet. Trouwens, ik hoop dat we dan echt teleurgesteld zijn. Echt aangeslagen: ik kon niet aangaan. Het gevaar is zo groot dat we daaraan wennen en het zo erg niet meer vinden, als dat 1 jaar, 5 jaar, 40 jaar zo is. En meer van slag zijn van een deuk in onze auto dan van het niet aan kunnen gaan. Alsof hier de eeuwigheid niet mee gemoeid is. Maar dan de bemoediging: het is niet afgerond. God geeft nog tijd. Hij laat ons nog in het strijdperk. Zolang Hij ons het leven geeft is er hoop. Mag er verwachting zijn dat Hij Zich zal laten vinden. Dat Hij wacht om genadig te zijn. Blijf de HEERE verwachten. Hij oefent, Hij beproeft om.....om des te meer ons aan Zich te verbinden.

Maar hoe komt dat nou, dat het maar doorgaat? Na het Heilig Avondmaal, ook als je aan mocht gaan, en in Psalm 42 en 43. In elk geval komt dat door twee dingen, heeft dat twee redenen.

1 beproeving

In de eerste plaats blijven kinderen van God mensen van vlees en bloed. Eenzaamheid doet je lijden. Pijn geeft je smart. Verdriet drukt je neer. Ook in het geloof ben je daar niet ongevoelig voor. En voel je als mens van vlees en bloed dat het je pijn doet, als je in de steek gelaten wordt, als je je verlaten voelt, als je tegenslag meemaakt, als je niet kunt zoals je zou wensen. Laten we ons nooit wijs laten maken dat je als je echt gelooft daar ongevoelig voor zou zijn en daar geen pijn van zou voelen. God heeft ons als schepselen geschapen en dat blijft zolang we op aarde zijn.

In de tweede plaats zal er op Gods tijd iets zijn wat ons pijn doet. Wat ons gevoel bezeert. Want geloof en beproeving zijn onlosmakelijk verbonden met elkaar. Er zal nooit geloof zijn zonder beproeving ooit. Lichamelijk of psychisch. In je relaties of m.b.t. je werk. Maar ook geestelijk dat God Zich verbergen kan. En in die beproevingen zie je wat David in Psalm 42/43 doet: Zijn gevoel kermt. Zijn geloof vertrouwt belijdt. Dat hoort bij elkaar: beproeving en geloof. En dus de tegenstelling tussen gevoel en geloof. Dat hoort bij elkaar als een Siamese tweeling.

Want gevoel van pijn in beproeving zonder geloof, ja dat doet je wegzinken, ik zou vergaan in smart en rouw. Dat maakt wanhopig en uitzichtloos.

Maar geloof zonder beproeving dat blijft vlak, dat blijft onge oefend. Dat is een spier die niet gebruikt wordt en die verstijft en wordt stram en hard. Want zonder beproevingen gaat het geloof bouwen op omstandigheden of op een goed gevoel. En wordt niet ge oefend om op het Woord te hopen, aan het Woord te hangen. En dan zie je ook dat als de meewind wegvalt iemand helemaal in verwarring en geestelijk in paniek raakt. Omdat je te veel steunde op omstandigheden die een blij gevoel gaven. Daarom beproeft God. Neemt Hij de fijne omstandigheden die zo'n goed gevoel gaven weg, om alleen het Woord over te laten blijven.

Vergelijk het met iemand die op twee stoelen of twee bankjes staat. En tegelijk aan een touw hangt dat aan het plafond vastzit. Hij houdt het touw vast, tenminste, een beetje, en staat op de stoelen. Totdat iemand één stoel weghaalt, twee stoelen weghaalt en dan.....dan grijpt hij dat touw vast. Met alle kracht die in hem is. En hangt helemaal aan dat touw. Dat alleen houdt hem in de lucht. Kijk, als het allemaal

goed gaat, een stoel van voorspoed en een stoel van gevoel dat God nabij is, dan hang je aan het touw van Gods belofte, ja, een beetje. Voor je het weet steun je op je voorspoed en je gevoel. Dan neemt God je voorspoed weg, je aangename gevoel van Zijn nabijheid weg....om je te oefenen in geloof. Om alleen te hangen aan Zijn Woord, om alleen te doen met Zijn belofte. Dat is oefening! En dat gaat altijd maar door. Ook na het Heilig Avondmaal, ook in Psalm 42 en 43.

Dat zien we in Psalm 42 vanaf vers 7. Davids ziel gevoel, buigt zich neer, verzekert hij ons. Zwervend voor zijn leven, niemand om geestelijk contact mee te hebben, als een veldhoen op de bergen. En de ene ramp na de andere overspoelt hem. Vers 8: de ene afgrond van ellende roept tot de andere. Het houdt niet op. Zijn vijanden bespotten hem. Zijn God vergeet hem, zo lijkt het tenminste. Gods belofte is verder weg dan ooit. Al Gods baren en golven spoelen over hem heen. Als golven van tegenspoed, aanvechting, lijden, pijn. En, dat belijdt David, dat zijn Uw golven en Uw baren. Het is God, Die hem dat toeschikt. Achter Saul, achter de vijanden, is de hand van God. Dat komt uit Gods hand. Het zijn maar niet omstandigheden, of mensen, nee die zijn maar middel in Gods hand. God, Die Hem kastijdt, tuchtigt, slaat. Het lijkt wel alsof God hem plaagt, wegstoot, verlaat, vervloekt. Zo voelt het.

Misschien herkent iemand dat van voorheen, of nu, of later nog. Dan heb je het niet breed: als je God je voor je gevoel tegen is. Naar je ervaring toorn en je weglaat. Terwijl je weet: HEERE, dat zou verdiend zijn, dat zou naar recht zijn, als U nooit meer naar me omziet. O God, mijn ziel buigt zich neder in mij en kermt en kreunt.

En, en hoe komt David dan weer tot belijdenis van vertrouwen en geloof? Hoe komt David dan weer tot dat refrein: ik zal Hem nog loven, voor de verlossingen van Zijn Aangezicht. Hoe komt David, een mens, u, jij, ik, daar weer toe?

Omdat ... omdat Christus alle Psalmen heeft vervuld. Omdat het in Hem ten volle waar was: Al Gods golven en al Gods baren gingen over Hem heen. De zwaarste golven en de zwaarste stormen spoelden over Hem heen. Veel zwaarder dan bij David, dan bij u en jou. Echt waar. De golven van Gods toorn, ongetemperd en voluit. Waardoorheen de vijanden spotten en hoonden: indien Gij dan Gods Zoon zijt..... En spottend en honend Hem sloegen: wie is het die U geslagen heeft. En daardoorheen striemde Gods toorn Hem. Al Gods golven en al Gods baren. Over Hem. Niet over mij, maar over Hem. Heilig Avondmaal: verbroken lichaam en vergoten bloed: de golven van Gods toorn over Mij, Ik voor u. En zo heeft Jezus, en dat is nu belangrijk, op de bodem van de zee van Gods toorn, Gods beloften opgedolven. En is Jezus

opgestaan met de beloften Gods in Zijn handen. Beloften van het verbond: Ik zal u tot God zijn, Ik zal u als Vader verzorgen, als Zoon verzoenen, als Geest vernieuwen. Beloften neergelegd in de schoot van ieder die gedoopt is. O, wat doe je ermee, wat deed je ermee? Als zulke beloften, zo duur gekocht, in je schoot worden gelegd? En beloften van aankomst voor Gods kinderen, de gelovigen. Zij zullen het aardrijk beërven, zij zullen verzadigd worden, vertroost worden, niemand zal ze uit Mijn hand rukken. Beloften die Hij legt in de schoot van Zijn kinderen, die Hij verzegelt aan Zijn tafel. Ik zal u voeden tot het eeuwige leven daar is.

2 belofte

Christus heeft de beloften verdiend en opgedolven. En drie van die beloften staan in vers 9. De HEERE zal des daags Zijn goedertierenheid gebieden. Des nachts zal Zijn lied bij mij zijn. Het gebed tot de God mijns levens.

Des daags Zijn goedertierenheid. Overdag. Ja, dan ben je vaak druk. Met allerlei activiteiten. Des daags, dat kan ook betekenen: als het licht is van voorspoed en levensgeluk. Juist op de dag van voorspoed en van drukte kan er zoveel misgaan. Zonden liggen op de loer, afdwalen ligt om de hoek, op en ondergaan in je drukte en je geluk kan zomaar plaatsvinden. Mijn liefde taant en ebt weg. Mijn trouw houdt geen stand. Mijn trouw om stille tijd te blijven houden, om God voorop te stellen, die houdt geen stand. Hoe moet dat? Als mijn liefde en trouw het zo af kunnen laten weten en wegsijpelen en uitdoven?

De belofte: de HEERE zal Zijn goedertierenheid gebieden. Hij is de Herder, Die Zijn schapen opzoekt. Dwalende, verstrikte, gevallen schapen. In Zijn goedertierenheid. Dat is liefde en trouw. Liefde die trouw blijft, die geen opwelling is. Trouw, die uit liefde is, die niet plichtmatig is, maar uit liefde. De HEERE gebiedt Zijn liefde en die liefde zoekt mij op en raakt mij aan en doet mijn hart weer branden en herleven. De HEERE gebiedt Zijn trouw en Die trekt me weer terug, die brengt me tot inkeer en die doet mij met berouw wederkeren.

De tweede belofte: en des nachts zal Zijn lied bij mij zijn. De nacht. De tijd van donkerte en duisternis. Schaduwen van rouw en gemis, van de dood. Schaduwen van angst en benauwdheid. Nacht van zielsverzoeking en van strijd. Donkere nachten. Maar nooit was er een nacht zo donker als die nacht van Jezus. Toen Hij Gethsemane tegemoet liep. Het heilig Avondmaal was ingesteld. Hij had Zichzelf als Paaslam aangewezen. Verbroken, vervloekt. Hij wist dat alles op Hem af zou komen. Getsemané. Zijn zweet zou bloed worden, Hij zou geheel bedroefd en zeer beangst worden. En het was nacht. En: Hij zong. De

lofzang. Psalm 113 t/m 118. Hij zong in de nacht. Psalmen in de nacht van Zijn leven. Hij is zo dichtbij als het nacht is. Nacht van aanvechting en angst, nacht van naderende dood. En Hij geeft een lied in de nacht. Zo staat het er. Er staat niet: en als het nacht is, dan zal ik een lied gaan zingen. Dan zal ik.... Nee, u hoorde vorige week: het is God, Die de Psalmen geeft, geeft. Ik zou nooit aan zingen toekomen, maar Hij geeft Zijn lied in de nacht.

De derde belofte. En het gebed tot de God mijns levens. Dag en nacht, in voor- en tegenspoed. En dan weer, dan staat er niet: en ik zal wel blijven bidden. O nee, ik blijf niet bidden, mijn gebedsballon loopt zo leeg. Loopt zomaar leeg. Drukte en gejaagdheid laten hem leeglopen, voorspoed en als gaat voor de wind, de ballon loopt zo leeg. Tegenspoed en moedeloosheid de gebedsballon loopt zo leeg. Aanvechting en strijd, rouw en gemis en het gebed zakt zo weg. O, er is zo weinig nodig om me biddeloos te laten worden. Eigenlijk niets van buitenaf, mijn zondige hart is genoeg. Maar Jezus leeft om te bidden! Hij bidt altijd voor de Zijnen. En Hij geeft het gebed. Hij doet mij roepen tot God, Hij geeft mij dorst, Hij geeft mij de schreeuw naar God terug. Het gebed tot de Gods mijns levens.

De HEERE zal des daags Zijn goedertierenheid gebieden, 's nachts zal Zijn lied bij mij zijn, het gebed tot de God mijns levens. Aan Zijn tafel verzegelt de HEERE deze belofte. Dat zal Ik doen. En zo zingt David zo zing ik weer: hoop op God, want ik zal Hem nog loven, Hij is de menigvuldige verlossing van mijn aangezicht en mijn God. Omdat God Zijn drievoudig belofte hier geeft en aan Zijn tafel verzegelt.

Kijk, wie zelf trouw en liefde denkt op te kunnen brengen, wie zelf denkt: o maar ik blijf wel zingen, als ik het moeilijk heb ga ik gewoon zingen, en ik blijf wel bidden, je moet denken dat ik dat loslaat....ja, och wat heb je dan aan zulke beloften. God legt ze in je schoot, maar ja, wat moet je ermee? Net als dat kind dat met papa ging wandelen door natuurgebied. Allerlei paadjes met kuilen en moerassige grond, en boomstammen en takken. En vader stak zijn hand uit, hier jo ik houd je vast. Maar nee, kind slaat die hand weg: ikke zelf lopen. Totdat het een paar keer valt en zijn knie kapot valt en in een plas valt en nat is en dan, die ogen, papa, wil met Uw hand mij vasthouden? Zeker jongen, had het toch eerder gevraagd.

Als je zelf denkt te kunnen trouw blijven en liefhebben, te zullen blijven zingen en bidden wat er ook gebeurt, ja, dan sla je die belofte weg. Ikke zelf gaan. Totdat je beseft, weer beseft, en soms door schade en schande leert: ik blijf niet trouw, ik houd de liefde niet vol, mijn psalm verstomt mijn gebed loopt leeg, o dan kijk je zo smekend: HEERE gebied Uw goedertierenheid, geef Uw lied in de nacht, leer mij bidden.

Dat is de oefening van het geloof. Ook juist na het Heilig Avondmaal. Dat is nabetrachting heilig Avondmaal, niet één dienst, maar 12, 13 weken. Gods ontvangen en verzegelde beloften aangrijpen. Als het enige touw dat overblijft en dat me redden kan en zal. En zo kom ik er, zo komt u er, zo kom jij er. En anders niet, anders kom je er niet. Zo kom ik thuis, zo zal ik hopen op God. Zo zal ik vertrouwen: Hij is de menigvuldige verlossing van mijn aangezicht en mijn God.

Gemeente, zo komt de HEERE in deze Psalm tot ons. Als de God van zaligheid. Het heil dat ligt in Christus. Zijn verdienste maakt tot kind van God. Zijn offer, Zijn bloed. Christus geeft wat God van mij eist. Nooit, nooit kan ik God dat geven. Wat Hij eist. Maar in Christus geeft God het Zelf. En in Zijn offer ligt de belofte van Gods trouw en liefde. Al deze beloften van lied en gebed bij dag en nacht. Zo is God in Christus. En Hij komt tot ons aan het eind van deze dienst: Ik wil u meenemen op pelgrimsreis. U maken tot kind en U leiden als kind. Laat je toch door Mij meenemen. Want je komt er niet. Je bent een kind des duivels, je hebt geen dorst naar God, je komt er niet, je wandelt naar het verderf, je moet eeuwig buiten Jeruzalem blijven. Kom, laat je meenemen door Mij. Het is nog niet voorbij, het strijdperk is nog niet gesloten. Zolang we leven, kan het nog, maar moet het ook. Laat je meenemen door Mij, zegt de HEERE.

En we hebben gezien, dat is geen eentonig leven, ook geen saai leven, vraag maar aan elk kind van God, dat is geen saai leven, dat is een enerverend leven, een wonderlijk leven, een heerlijk leven, een strijdend leven. Want direct na vers 9 horen we het weer: Mijn Steenrots, waarom vergeet Gij mij? Mijn God, mijn Vader, mijn Steenrots, waarom? Naar menselijk gevoel vergeet U mij. Is dat vreemd als je dat wel eens denkt?

Nee, dat is niet vreemd. Vooral niet omdat Jezus dit ook vervuld heeft. Waarom verlaat Gij Mij. Door U verstoten, door U verlaten, door U niet meer gekend en gehoord. Als Jezus dat meemaakte, zouden dan Zijn volgelingen dat niet meemaken? Maar voor Hem was het antwoord: Ik vergeet U, Ik verlaat U, echt en totaal, omdat Ik u geef wat zondaren verdienen. Omdat Ik zondaren zalig wil maken. Daarom verlaat Ik u, opdat zondaren tot Mij worden genomen en nimmermeer verlaten zullen worden. Vanmorgen: Heere Jezus U werd verlaten om mij, omdat ik U dit aandeed, omdat ik anders niet zalig kon worden.

En waarom zegt ook David dan waarom vergeet Gij mij, en zeg ik dat wel eens, en elk van Zijn kinderen wel eens? Nee, niet omdat het echt zo is, en ten volle zo zou zijn, het is naar je gevoel zo en dat doet zeer. Waarom dan? Om uw zaligheid te bevorderen, uw geloof te oefenen, Mijn genade te verheerlijken, daarom Mijn kind.

Totdat Ik al Mijn verlossingen voltooiën zal. Er was die eerste verlossing: uit de dood in het leven, onder de vloek tot onder de zegen. Er waren keer op keer verlossingen, zo menigvuldig. Er is een laatste verlossing, de verlossing van ons lichaam in heerlijkheid. De dorst verzadigd. Gods verkiezende, verzoenende, verzegelende liefde eeuwig aanschouwen. Verzadigd met Zijn Goddelijk beeld.

Amen